

β) Ἀπρόσφορος, ἀκατάλληλος Κάμπ.: Παροιμ. Ἀσβολος καιρός, ἀέξιος χρόνος (ἐπὶ ὑποθέσεως μὴ εὐδωθείσης). 2) Ὁ κακῆς ποιότητος Κρήτ.: Ἀβολο κρεῖας. Συνών. ἀβολεσιγάρικος. 3) Μεταφ. ἀνόητος, παράλογος Κεφαλλ.: Τί ἀνάσβολο πρᾶμα ἔκανες! 4) Ὁ οὐχὶ εὐνοϊκός, δυσάρεστος Πελοπν. (Λακων. Μάν.): Φρ. Ἀβόλα κι ἀβόλετα (ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα μᾶς δυσάρεστούν, διότι γίνονται παρὰ τὴν θέλησιν ἡμῶν). Συνών. ἀβόλετος 2. 5) Ὁ ἄνευ εὐνοϊκοῦ ἀποτελέσματος, μάταιος, ἀτελεσφόρητος Κρήτ.: Παροιμ. Κακόβουλος ὁ νοῦς, ἄβολου ὁ κόπος (δηλ. ὅταν δὲν σκεφθῇ τις καλῶς, ὁ κόπος ἀποβαίνει μάταιος).

Β) Ἐπὶ προσώπων 1) Δύσκολος, δύστροπος, κακός-τροπος Κάμπ. Κύνθ. Σάμ. Σίφν. Χίος κ. ἀ.: Ἀβόλος ἀνθρώπος - ἄβουλη γυναῖκα Σίφν. Χίος κ. ἀ. Συνών. ἀνάποδος 2. 2) Ἀσύνετος, ἀπερίσκεπτος Θήρ. Ἴος Κῶς Κεφαλλ. κ. ἀ.: Γνωμ. Νοῦς ἄβουλος, διπλὸς ὁ κόπος (ὁ ἀπρονόητος ἢ ὁ κακῶς σκεφθεὶς ὑποβάλλεται διὰ τὸ αὐτὸ ἔργον εἰς διπλοῦν κόπον. Ἡ παροιμ. ἐν παραλλαγαῖς καὶ ἀλλαχ.) Ἴος. Πβ. ἄβουλος, ἄσκοπος.

ἀβόριγος ἐπίθ. Πόντ. (Σάντ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βορίζω.

Ὁ μὴ καθαρισθεὶς ἐκ τῶν ἀχρήστων ὑλῶν διὰ λικμήσεως, ἐπὶ τῶν σιτηρῶν.

ἀβόριο τό, Κεφαλλ. ἀβόρεο Κεφαλλ. ἀβόλιο Ζάκ.

Τὸ Ἰταλ. *avorio*, παρ' ὃ καὶ Ἑνετ. *avolio*.

Ὁ ἐλεφαντόδους. Πβ. ἀβόι.

ἀβόσκητος ἐπίθ. Ἡπ. Κρήτ. (Βιάνν. κ. ἀ.) Σύμ. κ. ἀ. ἀβόσκητους Μακεδ. ἀβόσκητος Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἀβόσκητος Κρήτ. κ. ἀ. ἀβόσκητος (Τραπ. Χαλδ.) ἀβόσκητους Μακεδ. (Χαλκιδ. κ. ἀ.) ἀβόσκητος Πόντ. (Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀβόσκητους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀβόσκητος σημαίνει τὸν ἄνευ βοσκῆς, τὸν μὴ βοσκηθέντα. Τὸ ἀβόσκητος καὶ ἀβόσκητος ἐκ τοῦ βοσκίζω.

1) Ὁ μὴ βοσκηθεὶς, ἐπὶ τόπου, χώρας κττ. Ἡπ. Κρήτ. (Βιάνν. κ. ἀ.) Μακεδ. (Χαλκιδ. κ. ἀ.) Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Σύμ. κ. ἀ.: Κῆπος ἀβόσκητος Βιάνν. Δὲν ἔμεινε πονθενὰ τόπος ἀβόσκητος Ἡπ. Ἀβόσκητους τόπους Αἰτωλ. Ἀβόσκη λάκκα αὐτόθ. Ἀρμάν' ἀβόσκητου (δάσος ἀβ.) Χαλκιδ. Ταγὴ ἀβόσκητη (ταγὴ = βρώμη) Βιάνν. Κριθάρι ἀβόσκητο αὐτόθ. Ἀβόσκητον χορτάρ' Τραπ. Χαλδ. Ἡδη παρὰ Βαβρ. 45,10 «ὁρῶν ἀβοσκήτων». 2) Ὁ μὴ βοσκήσας, ὁ μὴ χορτάσας διὰ βοσκῆς, ἐπὶ ζῴου Κρήτ. Πόντ. (Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Σύμ. κ. ἀ.: Πρόβατα ἀβόσκητα Κρήτ. Ἀβόσκητα τζὰ (ζῶα) Σύμ. Ἀβόσκητο ἀρνὶ - ζῶ Κρήτ. Ἀβόσκητου μ' λάρ' (μουλάρη) Χαλκιδ. Ἀβόσκητα εἶναι τ' ἄλογα - τὰ πρόβατα - τὰ χτήνη (ἀγελάδες) Τραπ. Χαλδ. Ἀβόσκητον ἐν' τὸ ζῶν Κοτύωρ. Χαλδ. Συνών. ἄβοσκος.

ἄβοσκος ἐπίθ. Ἡπ. ἄβουσκος Μακεδ. (Σιάτ.) ἄβουσκος Ἡπ. (Κόνιτς.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βόσκω ἀπὸ τοῦ θέμ. τοῦ ἐνεστ.

1) Ὁ μὴ βοσκηθεὶς, ἀβόσκητος, ἐπὶ τόπου Ἡπ. (Κόνιτς.) Μακεδ. (Σιάτ.): Τόπους ἄβουσκους Κόνιτς. Λιβάν'

ἄβουσκου Σιάτ. 2) Ὁ μὴ βοσκήσας, ὁ μὴ χορτάσας διὰ βοσκῆς, ἐπὶ ζῴου Ἡπ. (Κόνιτς. κ. ἀ.) Μακεδ. (Σιάτ.): Πρόβατο ἄβοσκο Ἡπ. Οὐ τσουδάνους μᾶς ἄφ' κι σήμερα ἄβουσκα τὰ πρόβατα Κόνιτς. Συνών. ἀβόσκητος.

ἄβοτάνα ἡ, Τσακων. ἄβουτάνα Τσακων.

Ἴσως ἐκ τοῦ ἀρχ. οὗς.

Τὸ οὗς: Νὰ ντ' ἀλῇ ὁ παππᾶ τὰν ἄβοτάνα! (νὰ σοῦ ὀμλήσῃ ὁ παππᾶς εἰς τὸ ἀφτί, ἦτοι νὰ ἀποθάνῃς! Ἀρά). Συνών. φρ. νὰ σοῦ πῇ ὁ παππᾶς 'ς τ' ἀφτί. Συνών. ἀφτί.

ἄβοτανᾶ ὁ, Τσακων. ἄβουτανᾶ Τσακων. Θηλ. ἄβοτανῶ Τσακων.

Ἐκ τοῦ οὗς. ἄβοτάνα.

Ὁ ἔχων μεγάλα ὦτα: Ἐτερ' ἐγὼ ἄβοτανᾶ (αὐτὸς εἶναι ἄβοτανᾶς). Σεῖκα ἐνταγὴ τὰν ἄβοτανῶ (κοίταξε αὐτὴν τὴν ἄβοτανῶ). Συνών. ἀφταρᾶς, ἀφτουλλᾶς.

ἄβοτάνιστος ἐπίθ. Εὐβ. (Αὐλωνάρ. κ. ἀ.) Θήρ. Πελοπν. (Λακων. Μεσσ. κ. ἀ.) Πόντ. (Χαλδ. κ. ἀ.) Σύρ. κ. ἀ. ἄβοτάν'στους Ἡπ. (Ἰωάνν. κ. ἀ.) Μακεδ. ἄβοτάνιστος Πόντ. (Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) ἄβοτάν'γους Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.).

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βοτανίζω.

1) Ὁ μὴ βοτανισθεὶς, ὁ μὴ καθαρισθεὶς ἀπὸ τὰ ἄγρια, παράσιτα καὶ ἐπιβλαβῆ χόρτα, ἐπὶ κήπων καὶ ἀγρῶν Εὐβ. Αὐλωνάρ. κ. ἀ.) Ἡπ. (Ζαγόρ. Ἰωάνν. κ. ἀ.) Θήρ. Πελοπν. Λακων. Μεσσ. κ. ἀ.) Πόντ. (Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) Σύρ. κ. ἀ.: Ἀβοτάνιστο κριθάρι Μεσσ. Σκόρδα ἄβοτάν'στα Ἰωάνν. Ἀβοτάνιστο λάχανα (κράμβαι) Τραπ. Χουράφ' ἄβοτάν'γον Ζαγόρ. κ. ἀ. Ἐρρώστεσα κ' ἐπέμ'νεν τὸ κελὶν ἄβοτάνιστον (ἠσθένεσα καὶ ἔμεινεν ὁ κῆπος ἀβοτάνιστος) Χαλδ. 2) Ὁ μὴ πίων φάρμακον μαγικὸν Μακεδ.

ἄβोटανος ἐπίθ. Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὗς. βότανος.

Ἀβοτάνιστος 1, ὁ ἰδ.: Κριθάρι - σιτάρι ἄβोटανο.

ἄβουδῆακας ὁ, Πελοπν. (Μάν.) ἄβουδῆακας Πελοπν. (Μάν.) ἄβουδῆακας Σίφν. ἄβουδῆακας Πελοπν. (Μάν.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Τὸ φυτὸν ἀσφόδελος ὁ μικρόκαρπος (*asphodelus microcarpus*). Πβ. ἀσφόδελας. [**]

ἄβουλα ἐπίρρ. (I) Πόντ. (Χαλδ. κ. ἀ.) ἀνάβουλα Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἄβουλος.

Ἄνευ σκέψεως, ἀκρίτως, ἀπερισκέπτως ἐνθ' ἄν.: Φρ. Ἀβουλα καὶ παράβουλα ἐπῆγεν (ἀπὸ ἀπερισκεψίαν τοῦ ἐπῆγε, ἦτοι ἀπέθανε) Χαλδ.

ἄβουλα ἐπίρρ. (II) Κύπρ. Κῶς Πελοπν. (Βούρβουρ. Καλάβρυτ. κ. ἀ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Χίος κ. ἀ.—Λεξ. Περίδ. ἄβ'λα Θράκ. (Μάδυτ.) ἀνάβουλα Λαρδαν. Μεγίστ. Νάξ. ἀνάβουλα Ἄνδρ. ἀνήβουλα Κρήτ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὗς. βουλή. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ. Διὰ τοὺς ἐκ τοῦ ἀνα- ἀνη- τύπ. ἰδ. ἀ- στερητ. 1 δ.

I) Ἄνευ τῆς βουλῆς, ἥτοι τῆς γνώμης καὶ συγκαταθέσεώς τινος (συντάσσεται συνήθως μετὰ γενικ. κατ' ἐπίδρασιν τῆς γενικ. κτητικῆς τῆς ἀντιστοίχου συντ. τοῦ οὐς. βουλή, π. χ. δίχως τὴ βουλή μου - σου - του, δίχως τὴ βουλή τῆς μάνας μου - τοῦ πατέρα μου κττ.) πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Ἐφνγα ἄβουλα τῆς μάνας μου Καλάβρυτ. Με πάντρεψαν ἄβουλά μου αὐτόθ. Γυναῖκα δὲ χαλειέται ἄβουλά της αὐτόθ. Ἀβουλα τοῦ γονεῶν του - τοῦ δασκάλου του Κύπρ. Ἀβουλά μου γιατί νὰ πᾶς; Κῶς Ἡπαντρεύτηκεν ἀνάβουλα τ' ἀφέντη δου Νάξ. Ἀβουλά μου τὸ ἔκανε Χίος Ἀνάουλά μας δὲν ἠκάνανε τίβοις τὰ παιδιά μας Ἀνδρ. Ἀβουλα τ' ἐμόν (παρὰ τὴν θέλησιν μου. Ἡ ἔναρθρος ἀντων. τ' ἐμόν ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὴν γενικ. μου) Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ. Ἀβουλα τ' ἐμόν μὴ πᾶς πουθεν (πουθενά) Τραπ. Ἀβουλα τ' ἐκείνου ἐποίκ' ἀτο (παρὰ τὴν θέλησιν ἐκείνου τὸ ἔκαμα) Χαλδ. || Γνωμ. Ἀβουλα τοῦ Θεοῦ πουλλὴν 'κὶ πετᾶ ('κὶ = δέν. Τὰ πάντα γίνονται κατὰ θεῖαν βούλησιν) Τραπ. Ἀβουλα τοῦ Θεοῦ φύλλον 'κὶ λαΐσκεται (λαΐσκονται = κινουμαι. Συνών. τῇ προηγούμενῃ) Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. Συνών. ἀβουλή, ἀθελα. **β)** Ἀκουσίως Πελοπν. (Βούρβουρ.): Ἡρθ' ἄβουλα πίσω. **II)** Ἀμέσως Πελοπν. (Βούρβουρ.): Ἐφας σῦκα, ἔφας, καὶ τὴν ἔπασσε ἄβουλα ἡ θέρη.

ἀβουλή ἐπίρρ. Κρήτ. Τήλ. κ. ἀ. ἀβουλή Ρόδ. ἀνεβουλή Κρήτ. ἀνηβουλή Κρήτ. ἀνηβουλᾶς Κρήτ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐς. βουλή κατ' ἄλλα ἐπίρρ. εἰς -ίς. Τὸς τοῦ ἀβουλή ἀπεβλήθη ἔνεκα κακοῦ χωρισμοῦ ἐν συνεχείᾳ, ὅλον ἀβουλή σου - ἀβουλή σου, ὅπερ κατόπιν ἐκαθολικεύθη καὶ πρὸ λ. ἀρχομένης ἀπὸ ἄλλου συμφ. Πβ. ὁμοίως δρομῆς - δρομῆ. Τὸ ἀνηβουλᾶς ἔχει τὸ α κατ' ἐπίδρασιν τοῦ συνων. ἄβουλα.

Ἄνευ τῆς βουλῆς, ἄνευ τῆς γνώμης καὶ συγκαταθέσεώς τινος (συντάσσεται πάντοτε μετὰ γενικ. δι' ὃν λόγον καὶ τὸ ἄβουλα, ὁ ἰδ.) ἐνθ' ἀν.: Ἐξ ἀβουλή μου τὸ πῆρε (ἡ χρῆσις τῆς προθ. ἐξ ἐρμηνεύεται ἐκ τοῦ ὅτι ἐνομίσθη τὸ ἐπίρρ. ὡς γενικ. οὐς.) Τήλ. Ἀβουλή σου δὲν κάμνω τίποτις Ρόδ. Ἐφνγεν ἀβουλή μου αὐτόθ. Ἀνηβουλή μου τοῦ δῶκα Κρήτ. Ἀνηβουλή του παδρεύτηκε αὐτόθ. Ἐγύρνευε νὰ δῇ 'ς τὸ σπῖτι ἀνηβουλᾶς τοῦ σπιτονοικοκύρι αὐτόθ. || Ἄσμ.

Δὲ θέλω 'γὼ παινέματα κὶ ὁ Μαυριανὸς μανίζει
κὶ ἀνηβουλᾶς τοῦ Μαυριανοῦ πρᾶμα νὰ μῆνε γίνῃ
Κρήτ.

Ἀνηβουλή τοῦ μάνας μου χάρισμα μὴ μ' ἀφήσης
αὐτόθ. Συνών. ἄβουλα, ἀθελα.

ἀβούλητος ἐπίθ. Σύμ.—Λεξ. Περίδ. κ. ἀ. ἀβόλιστος Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἀβούλιος Κέρκ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βουλώ.

Ὁ μὴ βυθισθεὶς ἐν ὕδατι ἢ ἀλλαχοῦ, ἀβύθιστος ἐνθ' ἀν.: Ἀβούλητη βάρκα Σύμ. Ἐσσυρα ἔναν ξύλον 'ς σὸ νερόν ἀπέσ' καὶ 'κ' ἐβόλτσεν, ἐπέμ' νεν ἀβόλιστον ἀπαγκέσ' (ἐρριψα ἐν ξύλον μέσα εἰς τὸ ὕδωρ καὶ δὲν ἐβυθίσθη, ἔμεινεν ἀβύθιστον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας) Τραπ. || Φρ. Λινάρι ἀβούλιγο καὶ ἀμαγγάνιγο (ἐν ἐπφδ. κατὰ τῆς νόσου περιδρόμου, ἐνθα σημαίνει τὸ λινάρι, τὸ ὁποῖον ἀποφλοιούται διὰ τῆς χειρὸς ἐκ τοῦ στελέχους κατὰ μεμονωμένα νήματα χωρὶς νὰ βυθισθῇ εἰς ὑγρὸν λάκκον καὶ νὰ μείνῃ ἐκεῖ ἐπ' ἀρκετόν, ἵνα διὰ τῆς ἐπιδράσεως τῆς ὑγρασίας μαλακυνθῇ καὶ οὕτω καταστῇ εὐκόλος ἢ ἀποφλοιώσις κατόπιν δι' εἰδικοῦ μηχανήματος

τοῦ λεγομένου μαγγάνου. Ἡ σημ. αὕτη προσεπικυροῦται καὶ ὑπὸ τοῦ ἐπομένου ἐπιθ. ἀμαγγάνιγο) Κέρκ. Συνών. ἀβούλιχατος 1.

ἀβούλιχατος ἐπίθ. Κυκλ. (Ἀνδρ. Μήλ. Σῦρ. κ. ἀ.) Παξ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Καλάβρυτ. Λακων. κ. ἀ.) ἀβούλιχατους Λέσβ. Μακεδ. Στερελλ. (Ἀμφ.) κ. ἀ. ἀβούλιαστος Ἀνδρ. ἀβούλιαγος Πελοπν. (Τρίκκ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βουλιάζω. Περί τοῦ τύπου: ἀβούλιαγος ἰδ. ΙΚακριδ. ἐν Ἀθηνᾶ 38 (1926) 194 κ' ξ.

1) Ὁ μὴ βυθισθεὶς συνήθως ἐν ὕδατι, ἀβύθιστος σύνθη.: Ἐκατοσε ἀβούλιχατο τὸ βαρκάκι Μήλ. Ἀπὸ τῆς οὐρετοῦνα κἀνένα καίκι δὲν ἔμεινε ἀβούλιχατο Σῦρ. Συνών. ἀβούλητος. **β)** Ὁ μὴ καταπεσὼν, ὁ μὴ κ. περὶ πωθεὶς, ἐπὶ οἰκοδομῶν, τοίχων κττ. Λέσβ. Παξ. κ. ἀ.: Ἐβούλιαξε ὅλο τὸ νησί, μονάχα ἡ ἐκκλησιὰ ἔμεινε ἀβούλιχατο Παξ. Βουλιάξαν ὅλα τὰ σπῖτια κ' ἕνα μονάχα ἔμεινε ἀβούλιχατο Λέσβ. **γ)** Ὁ μὴ ὑποστάς καθίς' ῥισιν Παξ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) κ. ἀ.: Τόπος ἀβούλιχατος Καλ. ἀβρυτ. Μέρος ἀβούλιχατο Παξ. **2)** Ἀωρος, κλν, ῥός, ἐπὶ καρποῦ (ὅστις πιεζόμενος διὰ τοῦ δακτύλου 'εν βουλιάζει ὡς ὁ ὄριμος) Πελοπν. (Λακων.) **3)** Ὁ μεταφ. ὁ ἐπιτήδειος νὰ συγκαλύπτῃ πάντοτε τὰ σ' ὅματα καὶ τὴν ἐνοχήν του (ἡ μεταφ. ἐκ τοῦ ἐπιπλέοντος ἐλαίου, ὅθεν καὶ ἡ συνών. φρ. σ' ἂν τὸ λάδι πλέει ἀ' ἀν' ἀπάνω) Κυκλ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ. ἀ.: Εἰν' ἀβούλιχατος, ποτὲ δὲν πιάνεται Κυκλ.

***ἀβουλιστὰ** ἐπίρρ. ἀνεβουλιστὰ Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀβουλή κατὰ τινα ἀναλογικ. συνεκδρομὴν πρὸς τὰ εἰς -(ισ)τὰ ἐπίρρ., ὡς ἀνισωστὰ, διχωστὰ κττ.

Παρὰ τὴν θέλησιν: Ἀνὲ παδρευτῇ ἀνεβουλιστὰ μου, δὲ θὰ λογαριάσω καθόλου πῶς ἔχω πιδί.

ἀβουλλος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀβουλ-λος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐς. βούλλα. Πβ. μεσν. ἀβουλλος = ἀσκεπής, ἄνευ κλύμματος. Διήγ. Παιδιόφρ. στ. 138 (ἐκδ. Wagner σ. 146) «ἂν εὗρης δ' ἀβουλλον ρωγὴν νὰ γέμῃ τὸ ἐλάδι». Περί τοῦ μεσν. βούλλα ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ καλύμματος ἰδ. ΦΚουκο υλ. ἐν Ἡμερολ. Μεγάλ. Ἑλλάδ. 1930 σ. 424.

Ὁ μὴ ἔχων βούλλαν, ἥτοι χαρακτηριστικὸν σημεῖον: Ἀπ-παρος ἀβουλ-λος (ἵππος ἀβ.). Αἶγια ἀβουλ-λη. Συνών. ἀβούλλωτος 3 β, ἀσημάδευτος, ἀσημάδιαστος, ἀσήμαδος.

ἀβούλλωτος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Τραπ.) ἀβούλ-λωτος Κύπρ. ἀβούλλουτους βέρ. ἰδωμ. ἀβούλλουτους Σάμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βουλλώνω.

1) Ὁ μὴ βουλλωμένος, ἥτοι ὁ μὴ ἔχων ἐπ' αὐτοῦ ἀποτετυπωμένην σφραγίδα φέρουσιν τὰ ἀρκτικά γράμματα ὀνόματος ἢ καὶ ὀλόκληρον τὸ ὄνομα, ἡ ὁποία ἀντὶ τῆς ἰδιοχείρου ὑπογραφῆς τίθεται ἐπὶ ἐπιστολῶν, ἐγγράφων κττ., ἡ σφραγίδα φέρουσιν ἄλλην διακριτικὴν παράστασιν Κύπρ. Πόντ. (Τραπ. κ. ἀ.): Τὸ γράμμα ἀβούλλωτον ἐν Τραπ. κ. ἀ. Βέργα σιταροῦ ἀβούλ-λωτη (σωρὸς σίτου εἰς τὸ ἀλώνιον μὴ σφραγισθεὶς ὑπὸ τοῦ κυβερνητικοῦ ἀντιπροσώπου. Τὸ σφράγισμα τοῦτο γίνεται, ἵνα μὴ δυνηθῇ ὁ ἰδιοκτήτης νὰ ὑπεξαίρεσθαι μέρος τοῦ σίτου πρὸ τῆς κατα-

